

MOMI ȘI MOMIMAMA mergeau de zile întregi prin marea pădure întunecată. Lăbuțele le erau îngrozitor de ude și peste tot era noroi, căci plouase săptămâni în șir și apele tot creșteau. Căutau un loc uscat și însorit, unde să poată construi o casă în care să se adăpostească înainte să vină iarna.

— Mi-e atât de frig! zise Momi.

— Să nu răcești! zise mama și îi dădu o pereche de șosete uscate din geantă.

După cum știi, mominii nu suportă nicidecum frigul. Cel mai bine le e la căldura unei sobe de teracotă.

Merseră mai departe, afundându-se tot mai adânc în pădure. Ploaia răpăia și vântul vuia deasupra capetelor lor.

— Povestește-mi ceva despre tata, se rugă Momi.

Momimama se gândi o clipă, apoi zise:

— Era un momin neobișnuit, mereu dornic de aventuri. N-avea stare prea mult în același loc. Și într-o zi a dispărut pur și simplu.

— Și dacă-l găsim aici, în pădure? zise Momi. S-ar bucura, nu?

— Sigur că s-ar bucura. Dar n-o să-l găsim.

Apoi, Momimama plânse un pic.

În scurt timp ajunseră în inima pădurii. Copacii erau atât de înalți și deși, încât cerul nu se mai vedea. Flori uriașe licăreau ca niște lămpi.

— Or fi animale periculoase pe-aici? șopti Momi neliniștit.

— Mai deloc! zise Momimama. Totuși, poate ar fi mai bine să mergem mai repede.

Deodată, Momi o apucă pe mama de braț.

— Uite! zise el, atât de înfricoșat încât coada îi înțepeni.

Din umbră, o pereche de ochi se holba la ei!

Și se apucă să urce pe scară de îndată.

Ajunși în vârful muntelui, Momi, Momimama și Smiore se uitară uluiți în jur. Înaintea lor se întindea o minunată grădină. Pomii erau plini de fructe și flori ce sclipeau în toate culorile, iar iarba era presărată cu petice de zăpadă scânteietoare.

Momi se grăbi să facă un bulgăre. Dar, când își băgă mâinile în omăt, simți ceva ciudat. Nu era zăpadă, ci înghețată! Iar iarba verde care se sfărâma sub picioare era făcută din vată de zahăr.

— Limonadă! țipă Smiore, care se aplecase să bea dintr-un pârau. Nu e apă, e limonadă. Verde!

Momimama se duse întins spre un pârau alb de tot, fiindcă dintotdeauna îi plăcuse laptele.

— Aici rămânem! țipară Momi și Smiore într-un glas.

— Bine, bine, copii! spuse Momimama. Poate că n-ar fi rău să zăbovim un pic.

Și, zicând acestea, Momimama se întinse să tragă un pui de somn.

